

HUIZEN VAN HOOP, Verslag 2018- 2019.

Hierbij willen wij u informeren over wat er in de afgelopen periode door de kerken, vrijwilligersgroepen en sociale centra gezamenlijk is gedaan voor vluchtelingen in het kader van het VPKB project 'Huizen van Hoop'¹.

Nooit te oud om te leren

'Om na vele jaren actief te zijn geweest in verschillende, vooral administratieve, functies op nationaal niveau binnen de VPKB, is het een werkelijke openbaring als je de gelegenheid krijgt je in te mogen zetten vooral voor anderen, in ons geval kwetsbare vluchtelingen.

Het was in het verleden vaak ontmoedigend om bij de kerken aan te dringen om aan hun afgesproken financiële verplichtingen te voldoen. Het ging meestal om een financiële bijdrage die we nodig hadden voor 'ons' interne kerkenwerk. Bij het project voor vluchtelingen, waar we geld voor onbekende anderen vroegen, waren er vooral twee reacties: "Ok we doen mee en houden een collecte of willen met plezier optreden als meters/peters bij het onthaal van vluchtelingen (40 à 50 gemeenten) ofwel : we zijn zelf al betrokken bij acties op het gebied van hulp aan onze naasten. Dit was voor mij ook een ontdekking'.

'Het resultaat waren giften onder allerlei vormen met een gezamenlijk opbrengst van ruim 100.000 €. Ik beleefde en leerde een kerkennetwerk kennen om trots op te zijn! '

D. H.

Achtergrond:

De projectgroep is gestart in 2016 met het ondersteunen van gemeentes die zich het lot van pas aangekomen vluchtelingen aantrokken en voor hen, na hun erkenning, een woning zochten.

Vluchtelingen moeten binnen twee maanden na hun erkenning het opvangcentrum verlaten en zelf onderdak zoeken. Dat is een onmogelijke opdracht voor mensen die nauwelijks een netwerk hebben in België en geen inkomen om een waarborg en eerste huur op tafel te leggen.

We hebben ruim 50 families/alleenstaanden geholpen. Daarvoor zamelden we 147.156,22 € in (inclusief de terugbetalingen van de leningen) en gaven we 123.431,76 € uit. Er rest ons nu nog 23.724,46 € om een aantal dossiers af te ronden en eventueel verder te gaan (sept '19).

2
0
1
8

Enmaal per jaar hebben we een ontmoeting met de contactpersonen van de verschillende gemeentes.

¹ Op de vergadering van 27 september is besloten dat de namen in de beide taalgebieden meer op elkaar afgestemd worden: Huizen van Hoop en Maisons d'Espoir.

HUIZEN VAN HOOP, Verslag 2018- 2019.

Tijdens de projectperiode kreeg de VPKB ook het verzoek om mee te doen met de Humanitaire Corridors, een oecumenisch project om vluchtelingen op veilige manier te laten overkomen uit oorlogssituatie of vluchtelingenkampen (in ons geval Libanon/Syrië).

De kerken sponsoren hun overtocht en voorzien hen van leefgeld tot aan hun erkenning. In totaal hebben we vier families opgevangen en begeleid (Marchiennes, Brussel, Gent en Marcinelles), waarvan de laatste in samenwerking met de R.K. kerk. Dit gebeurt in het kader van een Europees samenwerkingsproject. Ook in Italië en Frankrijk werken verschillende geloofsgemeenschappen samen om vluchtelingen op deze manier te laten overkomen en te begeleiden.

Opvang en begeleiding in de praktijk:

Als projectgroep zorgden we voor een financiële ondersteuning door het voorschieten van de huurwaarborg en een kleine gift bij de start. Vrijwillig(st)ers uit de plaatselijke kerken of lokale organisaties stonden in voor het zoeken van huisvesting en inboedel. Ook maakten zij de vluchtelingen wegwijs in hun nieuwe omgeving. Daarbij konden ze beroep doen op instanties die taalcursussen of maatschappelijke oriëntatie gaven. Ze hadden overleg met OCMW en gemeentes over de financiële en materiële steunverlening en inschrijving. Ze verwelkomden sommige in hun protestantse kerk. Zij zochten scholen voor de kinderen, opleiding voor de ouders of een arts voor medische problemen. Ze legden uit wat je moet doen als je wordt aangereden door een auto of als er een kleine geboren wordt. Zij konden daarbij soms beroep doen op sociale centra/initiatieven die een link hadden met de VPKB.

Het PSC Brussel bood b.v. ondersteuning door de inzet van een vrijwilligster die haar roots had in de Syrische vluchtelingengemeenschap en zelf een professionele achtergrond als maatschappelijk werkster had.

Maar bovenal leerden vrijwillig(st)ers zelf over de woningnood. Ze leerden de kwetsbare financiële situatie kennen van iemand die van een leefloon moet zien rond te komen. Het is niet zo evident je weg te vinden in een ander land, een andere cultuur met on- en uitgesproken regels. Ze genoten van de gastvrijheid en heerlijke maaltijden die de vluchtelingen hen aanboden. Ze leerden dat kerken met elkaar en met andere organisaties samen kunnen vieren, verdriet delen en samenwerken. Echte oecumene.

VPKB als sponsornetwerk

Natuurlijk was dit alles niet mogelijk geweest als we als kerken ons niet gezamenlijk hadden ingezet om dit financieel mogelijk te maken via collectes en acties.

Uit de evaluatie van de eerste jaren (2016-2019) trekken we de volgende conclusies:

- Het samenwerken tussen kerken onderling, de sociale centra en vzw's kan een grote meerwaarde zijn om diaconaal aanwezig te zijn in de samenleving.
- Het samenwerken en ondersteunen van vluchtelingen geeft kerken beter zicht op die mechanismen die de armoede en uitsluiting in stand houden: woningnood, discriminatie bij het vinden van werk, een te laag leefloon, de schuldenproblematiek.
- Om uitsluiting van mensen in armoede te voorkomen moeten vluchtelingen en andere mensen die in armoede leven, kunnen rekenen op de steun van kerken om hen stem te geven.

HUIZEN VAN HOOP, Verslag 2018- 2019.

- Humanitaire Corridors is een goede manier om vluchtelingen op een veilige manier over te brengen, maar er moeten meer garanties zijn bij de selectie van kwetsbare personen en de toekenning van humanitaire visa.
- De samenwerking met de overheid in het kader van Humanitaire Corridors moet zich ook vertalen in het gebruik kunnen maken van de opvangfaciliteiten en ondersteuning van de overheid die daarvoor een netwerk en expertise heeft uit gebouwd. De kerken als sponsor moeten inzicht kunnen krijgen op de financiële en materiële hulp die nodig is bij de overkomst en opvang in de eerste periode na aankomst. Transparantie is hier belangrijk.
- Kerken blijken eerder vragen te krijgen van andere groepen van mensen in nood, zoals mensen zonder verblijfspapieren, maar moeilijker in contact te komen met vluchtelingen, die pas erkend zijn en op zoek gaan naar huisvesting. VPKB Kerken worden minder aangesproken voor deze groep van erkende vluchtelingen.
- De VPKB projectgroep Huizen van Hoop zou betere contacten moeten ontwikkelen met de geloofsgemeenschappen waar de vluchtelingen hun roots mee delen.

'Fantastisch!'

'Het was een toffe ontdekking hoe tof het was om broederlijk en zusterlijk samen te werken. Niet proberen de mooiste tekst te maken, maar wel samen vindingrijk zijn om vaak hopeloze gevallen op te lossen. Samen op stap gaan, dikwijls met andere geloofsovertuigingen, om een woning te bemeubelen of goed onderwijs of medische zorgen voor onze beschermelingen te zoeken. Een aanrader voor iedereen en men ziet de Kerk dan onder een ander daglicht.'

De projectgroep 'Huizen van Hoop', vraagt het akkoord van de Synodevergadering om dit initiatief verder te zetten. Zij is bereid deze diaconale sociale inzet verder te zetten en uit te bouwen in nauwe samenwerking met de kerken en de sociale centra die zich verbonden weten met de VPKB. Uit de ervaring van de afgelopen jaar hebben we geleerd onze werkwijze aan te passen aan de veranderende omstandigheden van de realiteit en open te staan voor nieuwe vragen.

Besluit: "De Synodale vergadering bijeen op 7 november 2019 geeft de 'projectgroep 'Huizen van Hoop' de opdracht op de ingeslagen weg verder te gaan en spoort de plaatselijke gemeentes aan deze activiteit te blijven steunen".

Uw hulp is en blijft onontbeerlijk!

Uniprobel : BE06 3100 0835 5022 m.m.v.: Huizen van Hoop

Tetty Rooze (NI): tettyrooze@gmail.com

Dirk Hartkamp (Fr.): dirk.hartkamp@skynet.be

Momentopnames uit verhalen:

Integratie

Hij trakteerde de vrijwilligers op heerlijke Belgische frietjes en zij op heerlijke gevulde dadels op Syrische wijze.

En de vrijwilligers, zij genoten...

Lievegem/Gent 2019

Een stukje hemel op aarde:

Glunderend komt hij met zijn schaal goudgeel gefrituurde frietjes op het terras en deelt deze uit aan de vrijwilligers die zijn gekomen op het feestje ter ere van hun erkenning als vluchteling. Die dag voelen hij en zijn vrouw een stukje 'hemel op aarde'. De rol als gastheer past hem zichtbaar beter dan slachtoffer van een burgeroorlog die hij met zijn gezin ter nauwer nood is ontsnapt. In een gesprek vertelt hij achteraf hoe hij in contact gekomen is met het project Humanitaire Corridors. Ze raakten in een taxi in gesprek met een vrouw die vertelde dat een priester haar had aangeboden om het land te ontvluchten. Ze vertrok binnenkort en gaf hen het contactnummer. Ze belden en wachten 6 maanden zenuwachtig af of dit ook een uitweg kon betekenen uit de oorlogsellende. Ondertussen leefden ze ondergedoken op een boerderij in 'the middle of nowhere', nadat ze IS waren ontvlucht in Raqqa. Hun kinderen waren hen uiteindelijk voor gegaan en in Nederland, Oostenrijk en VS terecht gekomen. Het doopfeest van de jongste telg van de familie uit de VS is het moment van familiehereniging in Lievegem, bij 'opa en oma'. Hun dankbaarheid was merkbaar groot om niet via zee naar een veilig heenkomen te moeten zoeken of eindeloos en onzeker te moeten wachten in een vluchtelingenkamp op een menswaardige toekomst (waar moeilijk beroep gedaan kon worden op voor hen levensnoodzakelijke medische zorgen en medicamenten).

Wonen op de buiten:

Het is waar. De meesten willen, eenmaal erkend, in de grote centrumsteden wonen in de hoop spoedig werk en een goede school voor hun kinderen te vinden. Als vader van 6 kinderen besloot hij echter in een dorp een huis te zoeken, waar ook zijn getrouwde zoon een onderdak kon vinden. Een huis in de stad was onbetaalbaar voor een groot gezin als het zijne. En een (vreemde) stad is ook niet alles om kinderen groot te brengen. Het was en is best moeilijk om een plaats in de gesloten gemeenschap van het Vlaams dorp te vinden. Zelfs de dorpskerk stond niet echt open voor hen en het OCMW vond het maar vreemd dat hij in het dorp wilde komen wonen. Ze boden hem echter wel een job aan in het kader van art 60. Een win-win situatie voor hem. Hij deed werkervaring op en leverde een bijdrage aan de lokale gemeenschap door te werken en klusjes te doen vanuit het Kringloopcentrum. Want, geeft hij toe, er zijn altijd handige Harry's met ervaring als elektricien (zijn beroep in het verleden) nodig. Het contact met en de financiële steun van de vrijwilligersgroep uit de kerk in de stad was, zeker in het begin, een goeie hulp. Hij voelde zich gewaardeerd en kreeg de nodige erkenning als nieuwe burger in Vlaanderen.